

Αφού καταλαβαίνει το ίντερνετ, δεν θα καταλάβει τον Θεό; (Μαρία Λουπίδου)

/ [Πεμπτουσία](#)

“Μαμά, έχει πρόβλημα το ίντερνετ;» με ρώτησε ο 2,5 ετών γιός μου. Σήκωσα τα μάτια μου από το κινητό και τον κοίταξα έκπληκτη. Χιλιάδες απορίες γεννήθηκαν στο μυαλό μου αλλά τις κράτησα για αργότερα και του απάντησα με φυσικότητα: «Ναι αγόρι μου, φαίνεται πως έχει πρόβλημα, γι’ αυτό δεν μπορούμε να δούμε με βίντεο-κλήση την θεία».

Έχει λίγες εβδομάδες που αναπτύσσει ολοκληρωμένες έννοιες ο μικρός και ο τρόπος με τον οποίο επικοινωνεί είναι απολαυστικός. Το «ίντερνετ» όμως είναι μια σύνθετη έννοια για να μπορεί να την χειριστεί και να την χρησιμοποιήσει σωστά ένα τόσο μικρό παιδί. Προφανώς έχει αντιληφθεί πως το διαδίκτυο έχει σχέση με την συνδεσιμότητα με τις διάφορες συσκευές που βλέπει να χειριζόμαστε, και σίγουρα καταλαβαίνει ότι «μας δένει τα χέρια» όταν υπάρχει βλάβη.

Αν με ρωτούσε σήμερα ο Λευτέρης: «Μαμά τι είναι το ίντερνετ;» θα του

απαντούσα κάπως έτσι: «Είναι μια σύνδεση, που πραγματοποιείται όποτε εμείς το θέλουμε, και μας δίνει την δυνατότητα να φτάσουμε σε πράγματα που ψάχνουμε, σε ανθρώπους και υπηρεσίες και πολλά άλλα.» Σίγουρα δεν θα αναφερόμουν σε οπτικές ίνες, συστήματα υπολογιστών και παρόχους πριν με οδηγήσει με τις ερωτήσεις του και τα «γιατί;» σε τέτοιες έννοιες.

Ξαφνικά συνειδητοποίησα πως είναι πολύ πιθανόν ο μικρός γιός να μην συλλάβει ποτέ τις ερωτήσεις που νομίζω εγώ πως θα θέσει! Οι απορίες του θα είναι σίγουρα πολύ διαφορετικές από αυτές που είχα εγώ στην ηλικία του και από αυτές που φαντάζομαι ότι θα δημιουργηθούν με βάση την δική μου παιδεία και εξέλιξη. Ήδη το παιδί ρώτησε με φυσικό τρόπο για κάτι που εγώ χρειάστηκε να το διδαχτώ σαν μάθημα σε πολύ μεγαλύτερη ηλικία. Εξέλαβε το ίντερνετ σαν αγαθό που μας παρέχεται και ρέει στο σπίτι όπως το νερό από την βρύση, το ρεύμα στον διακόπτη που ανάβει το φως, τη ζέστη στα καλοριφέρ τον χειμώνα. Και είναι πολύ φυσικό το ότι αντέδρασε με τέτοιο τρόπο για κάτι «αφύσικο».

Τότε πήρα τηλέφωνο την δική μου μητέρα για να την ρωτήσω κάτι που ούτε περνούσε από το μυαλό μου ως απορία τα προηγούμενα χρόνια: «Μαμά, πως μας έμαθες από μικρά ότι υπάρχει Θεός; Με ποιο τρόπο μπορώ να μεταδώσω στα παιδιά μου το βίωμα της πίστης ώστε να γίνει και δικό τους βίωμα;» Σκεφτόμουν εκείνη την ώρα πόσους πολλούς ανθρώπους έχω γνωρίσει που είναι ικανοί,

έξυπνοι, καλλιεργημένοι αλλά έχουν αναπάντητα, θεμελιώδη ερωτήματα σχετικά με τον Θεό και αυτό τους βασανίζει ακόμα και αν δεν το ξέρουν ή δεν το παραδέχονται.

Η απάντηση της μητέρας μου ήταν: «Αν πιστεύεις εσύ, τότε ο τρόπος που ζεις και μιλάς και συμπεριφέρεσαι γίνεται και για τα παιδιά σου βίωμα αληθινό, αυθεντικό και ουσιαστικό. Παρά ταύτα, επειδή έχεις ευθύνη για την διαπαιδαγώγησή τους καλό είναι να σκέφτεσαι συχνά τρόπους ώστε να το νιώθουν ακόμα καλύτερα τώρα που βρίσκονται σε τρυφερή ηλικία. Όταν περπατάτε στον δρόμο μπορείς να πεις: Δες τι όμορφο που έφτιαξε αυτό το δέντρο ο Θεός! Ή: Πόσο πολύ μας αγαπάει ο Θεός που μας έδωσε εσάς».

Όταν μεγαλώσει ας ανακαλύψει πόσες πολλές θεολογικές, δογματικές, πνευματικές έννοιες έχουν κρυφτεί μέσα στις δύο απλές αυτές εκφράσεις. Ίσως και το ίντερνετ να τον βοηθήσει τότε στις αναζητήσεις του.